

„Hčerka, k meni!“

(Selko.)

Glik Save je stala borna koč. Vse je govorilo, da gospodari tu revščina.

V koči je stanovala mlada vdova s svojim nedolžnim otrokom. Z delom svojih rok si je prislužila toliko, da je preživela sebe in svoje dete.

Pri vsej ti revščini pa je bila vesela in zadovoljna. Ko je uzrla nedolžne lepe oči svoje Anice, poskakovalo ji je srce veselja.

Mala Anica je rastla. Začela je sama hoditi, začela izgovarjati prve besede. In mati je čula prvič iz ust svojega otroka sladko besedo: mama.

Nekoč je šla na polje in pustila Anico samo doma. Ta se je igrala na Savinem obrežju. Trgala je cvetlice na sočnatih travnikih, sedela na zeleni travi, zrla temno zelene valove mogočne Save. Opazovala je gibčne ribice. Zdajpazdaj je stegnila roko, kot bi hotela prijeti katero teh ljubkih živalic. Čim bolj jih je gledala, tem bolj so ji ugajale. Hitro je segla z roko, da bi vjela eno — toda ribica je odplavala, Anica pa je pala v naročje šumeči Savi.

Mati je šla ravno proti domu, ko je zaslišala obupne klice svojega otroka. Njeno srce je slutilo veliko nesrečo ... Tekla je, kolikor so jo nesle noge. Ko je dospela do vode, zginila je bila Anica že pod vodo, le del njene obleke je plaval še na površini.

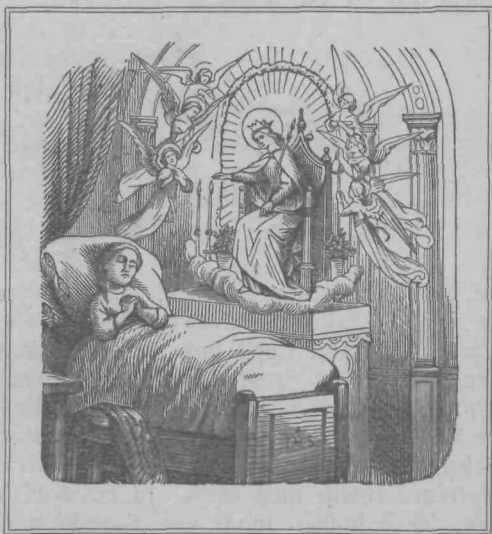
Obupno je zaúpila mati in skočila v vodo. Dobila je dete, dobila je Anico, toda mrtvo ... Brezuspešen je bil ves trud oživiti mlado cvetko. — Anica se je že radovala z brezštevilnimi angeli pri Bogu in ni se hotela vrniti na zemljo.

Malega mrlička so pokopali. Mati ga je spremila do groba; mati je vrgla prva prsti na malo krsto, mati je zapustila zadnja izmed vseh pogrebcev gomilo svoje Anice. Svojo hčerko je spremila v hladni grob — to je bila njena zadnja pot.

Zbolela je. Prehladila se je bila, ko je hotela rešiti življenje svojemu otroku. Ostala je v postelji. Hud kašelj

jo je dušil in prsi so jo bolele. Sosedo iz bližnje vasi so jo večkrat obiskavale.

Neko noč je imela prijetne sanje. Zdelo se ji je, da se je odprlo nebo. In prikazala se je nebeška Kraljica na svojem prestolu. Spremljali so jo angeli. Med njimi je bila tudi njena Anica. Tako lepe perutnice je imela, tako zalo je bila oblečena! In peli so nebeško pesem: „Svet, svet, svet...“ Glas Aničen je bil čist, kakor glas srebrnega zvona.

Vsa nebeška družba se je približala njeni postelji. Najbliže ji je bila Anica. In ko je videla svojo Anico tako blizu, zaklicala je:

„Hčerka, k meni!“

Anica pa se je nasmejala in rekla:

„Mamica, tukaj je boljše, dosti boljše. Pojdite vi k meni.“

In mati se je čutila lahko, bolj lahko kot ptica v zraku. In dvignila se je in hitela za svojim otrokom. Nebeška truma je šla naprej, ona je šla za njimi.

Drugo jutro so jo dobili mrtvo. Ležala je na postelji s sklenjenimi rokami. Saj mati vse pretrpi za

svojega otroka, saj gre za njim na konec sveta; zakaj mu ne bi sledila tudi v nebeško kraljestvo?

Sosedje iz bližnje vasi so dali vsak eno desko in mizar je zbil krsto za nesrečno vdovo.

Ko ji je kopal stari grobar grob, pravijo, da sta mu pritekli po velem licu dve solzi in se izgubili v njegovi sivi bradi. Spomnil se je baje svoje matere, ki bi bila tudi rada dala zanj svoje življenje, ako bi bilo treba.

Seveda, saj so vse dobre matere take!

Slamnik.

(Selko.)

Mati, jaz bi rada nov slamnik. Zelanova Jerica ima novega — tako je lep! Pisan je — rdeče in belo. Mati so ji ga naredili. Lepo vas prosim, naredite tudi meni enega.“ Tako je prosila Dorica svojo mater. Saj tem deklicam tako ne hodi nič drugega po glavi kakor nove obleke in pisani slamniki. Vse ti vedo: ta ima tako obleko, ta tako; ta ima novo krilce; ta nov slamnik. Take pogovore imajo med sabo. In če dobi ena kaj posebnega, takoj hočejo imeti vse. Seveda potem prosijo in prosijo očeta in mater, da jim kupijo to. In ako vse prošnje nič ne pomagajo — jokajo toliko časa, da omeče stariše.

Dečki so gledé tega dosti boljši. Ne menijo se dosti za obleko. Le kadar se na kolenih, na palcu ali celó kje drugje belo vidi — potem še-le se primuzajo k materi, češ, črevlji so raztrgani; hlače bo treba zašiti. To vse storé z nekim strahom, dobro vedé, da je ta ali ona smreka, ta ali ona hruška kriva, da potrebujejo hlače šivanke.

Tako je no.

Dorica je hotela nov slamnik, ker ga je imela Zelanova.